

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren; der er ikke flere spørgsmål. Næste ordfører bliver fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Enhedslisten siger, at de er glade for internationalt samarbejde, men det må bare ikke være inden for rammerne af EU. Sådan må man tolke det. Det skal være et mellemstatsligt samarbejde, sådan at de enkelte lande har så høje frihedsgrader som muligt.

Det, der så undrer mig i forbindelse med den her forespørgsel, er selvfølgelig, at man er så meget imod netop de initiativer, der tages inden for Lissabonstrategien, for der er jo tale om, at tingene skal gennemføres ved hjælp af den såkaldte åbne koordinationsmetode. Det er så også baggrunden for, at de nuværende regeringspartier måske ikke var så begejstrede, dengang det hele kom på bordet, men det kan jeg vende tilbage til. Den åbne koordinationsmetode er jo netop baseret på, at der ikke kan laves sanktioner, at der ikke er tale om bindende aftaler, men at der er tale om, at man – om man så vil – hjælper hinanden, deler erfaringer med hinanden, og hvad ved jeg.

Sådan som jeg vurderer Enhedslisten og deres politik i øvrigt, må det jo være netop den form for internationalt samarbejde, som er det ideelle for Enhedslisten. Når så Enhedslisten alligevel er imod Lissabonstrategien, kan jeg ikke se andet, end at det er, fordi det er inden for rammerne af EU. Høj beskæftigelse har altid været en målsætning for EU-samarbejdet – det har det sådan set været, lige siden EU blev grundlagt – men jeg kan godt se, at i og med det står i EU-traktaten, er det selvfølgelig et problem for Enhedslisten.

Så er det sådan, at der oven i købet sker noget mere i 1997, hvor man i forbindelse med Amsterdamtraktaten indfører et beskæftigelseskapitel. Det er der, hvor de nuværende regeringspartier ikke var så begejstrede. I hvert fald gælder det, at Venstre ikke var særlig begejstret for det her. Men det er historie nu, og det er så også o.k., at man har taget noget af historien til sig.

Det er så det, der gør, at man udmønter det i en strategi, nemlig Lissabonstrategien, hvor man siger i år 2000: EU har i dag sat sig et nyt strategisk mål for det næste tiår, nemlig at blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar økonomisk vækst med fle-

re og flere job og større og større social samhørighed.

Det lyder sådan set ikke så dårligt. Jeg er da varm tilhænger af den formålsparagraf, men det skyldes selvfølgelig også, at det var SR-regeringen, der i sin tid var med til at forhandle det her på plads.

Det er da flot, at vi har en overordnet målsætning inden for det her, som oven i købet sker ved hjælp af en koordinationsmetode, som ikke er forpligtende i den klassiske EU-forstand. Der er tale om en økonomisk dimension, en miljø-mæssig dimension og en social dimension.

Den økonomiske dimension er også blevet udbygget på det seneste, og jeg må sige, at jeg er tilhænger af, at vi har fået en påpegnings om, at vores skattesystem måske skulle omlægges noget. Det er netop, vi som radikale har ønsket hele tiden, og vi har ikke noget imod, at andre kommer og siger det samme. Det er helt i orden for os, også selv om det er Kommissionen, der finder på at sige det. Det synes vi er helt o.k.

Vi synes også, det er fint, at man nu har vedtaget, at man skal gøre EU til et område, det er godt at investere i; ellers kan vi ikke klare vores fremtid. Og vi synes også, det er fantastisk vigtigt, at vi satser på viden og innovation. Det er udmærkede tiltag inden for det økonomiske område, som vi sådan set fuldt kan støtte.

Med hensyn til den miljømæssige dimension har vi jo netop arbejdet enormt meget med de spørgsmål i de senere år. Man kan sige, at EU er kommet lidt sent i gang, men man er dog kommet i gang, bl.a. også, fordi Danmark har skubbet på. På det energi- og klimamæssige område trækker det jo i en retning, som vi selv kan være interesserede i. Det er da fint at få den dimension med og få udbygget Lissabonstrategien.

Med hensyn til den sociale dimension foretager man sig jo ikke så vildt meget inden for EU, fordi det i meget høj grad handler om national kompetence. Men det er da meget godt at have noget erfaringsudveksling. Dels kan vi – det kunne vi, dengang vi var et foregangsland – måske hjælpe med til at lære andre lande noget, og dels kan vi i dag, hvor vi måske ikke alle steder er lige så gode som andre lande, få noget erfaring udefra. Her er det da navnlig vigtigt, at vi kigger på, om der skulle være nogen, der er lykkedes bedre, f.eks. med hensyn til integration, immigranter og inklusion i det hele taget af mennesker, der har en anden baggrund end den traditionelle i Danmark.